

Biserica Creștină Baptistă
„Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56 A
Sect.1, București

Maria și Marta

Aprilie 2009

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu!”

Iov 19:25

Nr.
46

" Bucurați-vă!"

HRISTOS A INVIAT !

Momentul întâlnirii femeilor cu Domnul Isus a fost cu siguranță emoționant. Iată ce ne relatează evanghelistul Matei: "Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui. Dar iată că le-a întâmpinat Isus, și le-a zis: **"Bucurați-vă!"**. Ele s-au apropiat să-i cuprindă picioarele, și I s-au închinat." (Matei 28:8,9).

"Bucurați-vă!", ce cuvânt cu adâncă semnificație, aducător de speranță. Domnul Isus prin învierea Lui a dărâmat zidul care ne despărțea de Dumnezeu; a învins moartea și prin aceasta ne-a dat posibilitatea să avem viață veșnică, de aceea a zis **"Bucurați-vă!"**.

O mare bucurie au avut femeile în acea zi de primăvară în care L-au întâlnit din nou pe Domnul lor care, cu numai trei zile în urmă a fost bătut, scuipat și răstignit pe cruce. Pe acela care a venit pe pământ să aducă pace, viață veșnică, L-au răsplătit cu atâta suferință. Evanghelistul Ioan relatează: "A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit." (Ioan 1:11).

Să avem și noi bucuria pe care au avut-o femeile când l-au întâlnit pe Domnul Isus. Mântuitorul spune: "*Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.*" (Ioan.14:27). Domnul Isus și-a dat viața pentru noi ca să înțelegem care este voia lui Dumnezeu.

Dar Domnul Isus le dă femeilor misiunea de a merge și de a le spune ucenicilor cele întâmplate: „Atunci Isus le-a zis: "Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea: acolo Mă vor vedea"” (Matei 28:10).

Femeile sunt martore ale *răstignirii, morții, îngropării și învierii* Domnului. Ele sunt primele care vestesc ucenicilor întristați, descurajați și lumii întregi că a înviat Hristos: "Isus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalinei, din care scosese șapte draci. Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, cari plângeau și se

tânguiau. Când au auzit ei ca este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o." (Marcu 16:9-11).

Învieria Domnului Isus este evenimentul central în credința creștină. Minunea Învierii din dimineața zilei dintâi a săptămânii a devenit începutul

bucuriei veșnice a omenirii. Să ne bucurăm și noi în această zi a Învierii Domnului nostru Isus Hristos, zi în care adevărul a triumfat și astfel ne-a făcut și pe noi moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu. Să ne întâmpinăm cu mărturisirea de credință „**Hristos a înviat!**” și cu întărirea mărturisirii „**Adevarat a înviat!**”.

*Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte
Viață dăruindu-le!*

Marioara Itoafă

La cruce

Un misionar a intrat odată într-un sat african și a obținut o audiență la căpetenia tribului. Ca rezultat, i s-a dat voie să vorbească întregului sat. Băștinașii îl ascultau atenți, în timp ce el le spunea istoria vieții lui Isus, a lucrării, a minunilor Sale și le explica învățăturile Lui. Când a ajuns să vorbească despre răstignire, căpetenia l-a întrerupt, strigând: “Nu! Nu! Este nedrept ca un om bun să fie omorât!” Apoi, bătând cu sulița în pământ a continuat: “Dacă așa fi fost acolo așa fi oprit răstignirea. Așa fi împărășiat soldații ca pe niște frunze și L-aș fi dat jos de pe cruce!”

În vremea lui Cristos, crucea era privită ca un teribil instrument de execuție. La romani, această execuție crudă era rezervată doar pentru sclavi, rebeli și cei mai răi dintre criminali. Astfel, condamnarea lui Isus la execuție prin răstignire nu însemna doar condamnarea la o moarte îngrozitor de dureroasă, ci și la o umilire publică prin punerea Lui în rândul celor mai josnici criminali.

Totuși la câțiva ani după moartea lui Cristos, crucea a devenit în întreaga lume creștină un simbol de cinste. Era folosită de creștini ca un semn de distincție. Tradiția spune că împăratul roman Constantin, pe vremea aceea un păgân, a purtat acest simbol într-una dintre bătălii și astfel a câștigat biruința. Crucea a început să

fie folosită de către arhitecți în clădirile bisericilor. Ea apărea pe îmbrăcăminte și podoabe. Avea un loc proeminent în închinarea publică. Cu alte cuvinte simbolul crucii a devenit universal, și în acest proces s-a banalizat.

Ce înseamnă crucea astăzi? O vedem în jurul nostru în multe feluri. Ea a câștigat o recunoaștere mondială, ca simbol al creștinismului. Dar nu cumva în acest proces ea și-a pierdut adevărata semnificație? Nu cumva a devenit atât de acceptată și de respectată încât uităm ce a însemnat ea pentru Cristos?

În rândurile de mai sus ne-am amintit din nou de crucea lui Cristos. Cu ochii minții putem vedea nu una, ci două cruci. Prima cruce reprezintă dragostea lui Dumnezeu pentru întreaga lume. Cel nevinovat a fost jertfit pentru cei vinovați. Dar crucea relevă de asemenea ura lumii față de Isus și respingerea lui Dumnezeu. Vedem astfel că la cruce s-au manifestat două puteri: a iubirii și cea a urii. Dumnezeu și omul au fost în opoziție. Unitatea de la început dintre cei doi a fost ruptă, dar Dumnezeu a dorit să o restabilească. El a făcut aceasta cu dragoste. Dragostea Lui dovedită la Calvar a întrecut ura oamenilor și de atunci, oamenii din toate generațiile sunt atrași de cruce la Dumnezeu.

Cu câtă liniște și pace Isuse crucea Ți-ai purtat
Și ce iubire fără margini la toți vrăjmașii-ai arătat,
Cu câtă largă dărnicie iertarea Ta Le-ai împărțit
- Pentru-ndelunga Ta răbdare Isuse fii în veci slăvit.”

- Studii biblice -

Părintele nostru Îți mărturisim uimirea de care suntem cuprinși atunci când cugetăm la Fiul Tău și la jertfa Lui pentru noi. Nu putem înțelege pe deplin de ce a trebuit să moară, nici cum moartea lui ne curățește de păcate. Dar, cu toate că nu înțelegem pe deplin, o acceptăm prin credința în Cuvântul Tău. Te rugăm să faci ca credința noastră să se reflecte în viețile noastre.

Patimile, răstignirea, moartea și Învierea Domnului Isus sunt fapte și momente înșirate în corola planului lui Dumnezeu de revenire - prin pocăință și credință - la starea de mântuit a omului, ce dă dreptul acestuia să pătrundă în lumea Vieții

absolute, scaldată în veșnicia bucuriei și fericirii divine, în familia lui Dumnezeu.
Prin Învierea Sa, Mântuitorul ne-a dăruit și nouă Învierea. Ce bucurie și fericire!...

Răscumparatorul

de Sofia Morar

De pe pământ privesc Isuse
La chipul Tău cel minunat.
Eu văd un chip frumos de slavă
Cum încă nu s-a arătat.

Eu văd Iubire, Bunătate
Văd Ajutorul în nevoi.
În boli ne ești, Stăpâne, Doamne,
Și vindecare pentru noi.

Ne-ai arătat a Ta iubire,
Pe cruce când Te-ai răstignit,
Dar ne iubești și-acum Părinte,
Căci Tu iubești pân' la sfârșit.

Ești bun, și-n multa-ți bunătate
Te-ai coborât din cerul sfânt,
Ca să plătești grele păcate,
Căci Tu iubești pân' la mormânt.

Ești ajutor. Ne-ajută să trecem
Prin valea morții pas cu pas.
Ne-aștepti în cer privind la ziua
Sau clipa ce ne-a mai rămas.

Ne chemi la dulcea Ta iertare
Să ierți ce-n viață am greșit
Și ne oferi răscumpărarea,
Căci Tu iubești neconținut.

Aștepti ca să venim la Tine
Și inima să-Ți oferim,

Să Te-ascultăm cu drag, Isuse,
Și lângă crucea Ta să fim.

Amin

Reflecții și concluzii

rubrică de Aristița Drăgan

Ei ziceau : ” *Binecuvântat este Împăratul care vine în numele Domnului !* ”

Luca 19 :38

Reflecții : Un filozof american a întrebat odată : „Dacă Isus și Platon s-ar întoarce pe pământ și ar ține conferințe în aceeași universitate și în același timp pe care maș duce să-l ascult ?”

Cugetând puțin la întrebare, filozoful a răspuns: „Cine s-ar duce să-l asculte chiar pe marele Platon vorbind despre ADEVĂR, când ar putea asculta pe Cel care este chiar ADEVĂRUL !?”

În Duminica Floriilor, mulțimea gălăgioasă care-L înconjura pe Isus, a răspuns foarte asemănător cu filozoful.

Mulțimea recunoștea că nimeni nu L-a egalat pe Isus; recunoștea că El este Adevărul, Mesia cel promis și deasemeni că prin promisiunile făcute, L-au relevat a fi Universul lui Dumnezeu.

Ceea ce nu cunoșteau ei, erau nepotrivirile dintre realitate și însemnătatea sărbătorii, între realitate și așteptările lor.

Mulțimea aștepta ca Domnul Isus să fie eliberatorul de stăpânirea romană, iar El a venit să elibereze mulțimea de stăpânirea lui Satan. Ei se așteptau să vină călare victorios pe un cal puternic și să incite mulțimea să strige „Jos romanii !”, iar El a venit smerit și călare pe un măgăruș.

Concluzii: Trebuie să știm că din Duminica Floriilor, așa cum a cerut și mulțimea, Dumnezeu a binecuvântat pe Împăratul care a venit în Numele Domnului ca să domnească peste inimile noastre.

Învățând din atitudinea Domnului Isus, înseamnă că așteptările noastre să se potrivească cu scopul misiunii spirituale a Domnului Isus și cu atitudinea Lui, și anume :

- Să-i iubim pe cei ce nu merită ;
- Să întoarcem bine pentru rău și să murim față de natura noastră păcătoasă.

Ca și filozoful și mulțimea, să-L vedem ca ADEVĂRUL și MESIA venit din cer.

E Domnul Domnilor ! Mărire !

E Împărat peste împărați !

A-nfrânt dușmanul prin iubire,

A FI CREȘTIN ÎNSEAMNĂ A FI SUPUS CREDINCIOS REGELUI REGILOR !

Bîruînta învierii

La sfârșitul zilei sabbatului, când începea să se lumineze înspre ziua întâi a săptămânii, Maria Magdalina și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul... Dar iată că le-a întâmpinat Isus și le-a zis: "Bucurați-vă!" Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat.

Matei 28:1;9

În 12 februarie 1915, ziarele au anunțat moartea lui Fanny Crosby. Ea avea aproape nouăzeci și cinci de ani. Unul din ziarele din acele timpuri au numit-o "una dintre cele mai distinse cetățene ale orașului". Imediat au început să sosească scrisori de condoleanțe din întreaga lume. Ea era așezată într-un sicriu acoperit cu flori. Erau mai ales violete, florile pe care ea le îndrăgise cel mai mult. Corul a cântat "Pe inima lui Ius" și "Mântuit prin grație". Pastorul care a oficiat înmormântarea s-a referit la "primirea regească pe care trebuie să i se fi acordat acestei regine a cântecului, atunci când ea a intrat în gloria cerului".

Printre cele șase mii de imnuri scrise de Fanny Crosby, multe vorbesc despre înviere. Către sfârșitul vieții, ea trebuie să fi simțit în mod deosebit atmosfera învierii. Viața ei s-a sfârșit în așteptarea învierii și a slavei care o va însoți.

Unul dintre cele mai frumoase poeme ale ei "O ce simțire!", a fost compus după ce a fost scrisă muzica. Compozitoarea muzicii, doamna Josef F. Knapp, i-a cântat-o și a întrebat-o ce cuvinte îi sugerează. Multe vieți au fost schimbate de aceste cuvinte:

În veci cânta-voi că-s fericit,

Acum prin Isus sunt mântuit.

În veci aceasta voi cânta eu, |

Laud pe Isus, căci e al meu.

Doar învierea lui Isus ne poate da această bucurie care vine din siguranța vieții veșnice.

Ne putem imagina gândurile femeilor care se grăbeau spre mormânt. Ocazia era prea solemnă pentru o discuție banală, care s-ar fi putut desfășura în mod normal într-un astfel de grup. Ele erau îngrijorate cum vor da la o parte piatra de pe mormânt, fără să aibă, probabil, alte subiecte de conversație.

Când au ajuns la mormânt, au observat îndată că ceva deosebit se întâmplase. Mormântul era deschis și soldații lipseau. Au luat oare ucenicii trupul și l-au

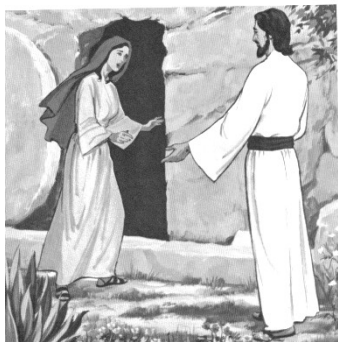
ascuns? Sau poate l-au furat dușmanii Lui? Dar odată ce au intrat în interiorul mormântului, sentimentele lor s-au schimbat. Acolo era un înger care le-a spus că Isus este viu. Să-l creadă oare sau nu?

Suntem și noi confrunțați cu aceeași decizie. Mesagerul Lui – Cuvântul lui Dumnezeu – ne spune că El este viu. Suntem gata să credem? De ce să ezităm chiar și pentru moment să credem cea mai mare veste din întreaga istorie a omenirii.

Desigur, sunt multe motive pentru care oamenii nu cred. În viața de fiecare zi ni se promit atâtea lucruri, încât am devenit sceptici. Cât de tragic este faptul că cinismul nostru ne poate costa cel mai prețios dar!

Unii nu cred deoarece ei sunt produse ale acestei epoci științifice materialiste. Am fost învățați să respingem orice nu este accesibil simțurilor noastre. Noi am impus asupra naturii un set de “legi” atât de rigide, încât nu pot fi date la o parte. Cum învierea din morți pare a contrazice aceste legi, o respingem, în ciuda nenumăratelor dovezi din istorie.

Dar un alt motiv pentru care poate refuzăm să credem este acela că credința în Isus implică anumite obligații. Dacă Isus a înviat într-adevăr din morți, afirmațiile Lui trebuie primite cu toată seriozitatea. El a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu,

ceea ce implică dreptul Lui absolut asupra vieților noastre. Dacă nu vrem să ne predăm Lui viața noastră, tentația de a nu crede este foarte puternică.

Dar femeile au crezut și astfel au fost gata să-și predea viețile lui Isus. Ce schimbare a produs lucrul acesta în viața lor și ce schimbare poate produce în noi!

Îndoielile femeilor s-au risipit când ele s-au întâlnit față în față cu Isus. Primul Său cuvânt a fost: “Bucurați-vă!” Învierea era un puternic motiv

pentru a se bucura. De acum nu mai trebuia să le fie teamă de ceea ce I-ar putea face fariseii lui Isus și nu se mai temeau nici pentru propria lor soartă. Cel care a biruit moartea se putea desigur împotrivi oricărui atac din partea oamenilor.

În mijlocul problemelor noastre – personale, naționale, internaționale – putem trăi și noi prin credință, bucuria lor.

Fiindcă au crezut, femeile s-au putut bucura și fiindcă s-au bucurat, au fost gata să slujească. Prima lor slujbă a fost să le ducă ucenicilor vestea bună. Le aștepta în continuare o viață consacrată împărtășirii Evangheliei și grijii față de nevoile altora.

Bucuria noastră ne poate duce la acțiuni asemănătoare. Bucurându-ne de vestea bună, vom simți dorința irezistibilă de a o împărtăși și altora și în același timp, de a răspunde nevoilor celor din jur

“Învierea lui Isus Cristos este nădejdea noastră de astăzi. Ea este asigurarea că avem un mântuitor viu care ne ajută să trăim acum o viață sfântă și să ajungem cu bine la capătul călătoriei noastre.”

Raymond Mc Kendree

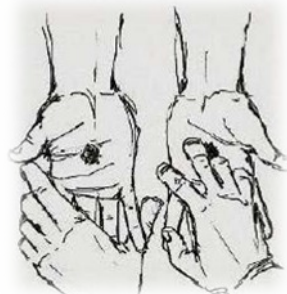
Uită-te la Măinile Mele !

Când Domnul Isus i-a spus lui Toma, “Uită-te la mâinile Mele!” desigur s-a referit la rănilor pe care le-a păstrat în trupul Lui de slavă, răni pe care le-au făcut cuiele noastre.

Cunosc niște mâini frumoase.

...Măinile unor cepii drăgălași care se țin strâns de niște mâini robuste ale părinților...

...Măinile mamei mele, de o gingășie îngerească, fine ca niște petale de tradafir, și tari ca niște ciocane de țel; mâini strânse în durerile reumei, dar harnice ca niște suveici la țesut....

...Măinile unui tată, care știau să mă prindă când mă aruncau în sus, care știau să mă ridice când mă împiedicam pe drum...

...Măinile soției, mâini dragi care mi-au îndrumat odraslele pe calea Domnului, mâinile care știu să stea împreunate strâns la rugăciune până neaptea târziu...

...Măinile puternice care îndoaie fierul pe nicovață, sau strâng cuțitele la strung, sau șlefuiesc lucios o masă cu rindeaua...

...Măinile delicate și precise ale unui doctor, care atunci când scriu, nici el nu-și înțelege scrisul, dar când taie cu bisturiul vindecă și opresc durerea...

...Măinile unui violonist care sterc lacrimi dintr-o cobză uscată, sau ale unui pianist care ating nu doar niște clape, ci inimă și simțiri adânci; sau mâinile unui pictor care aduc un vis pe-o pânză să-l poți vedea, să-l poți atinge...

...Dar mâinile cele mai frumoase, mai gingașe, mai puternice, și mai pline de mângâiere și har, sunt niște mâini străpunse de cuie, mâinile iubirii fără asemănare, mâinile sfărtecate ale Domnului meu Isus Hristos, Regele meu preaiubit!

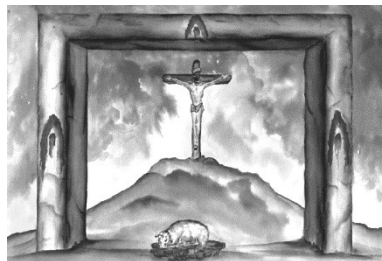
Valentin Popovici

Mic dictionar al Paștelor

Evenimentul central în istoria biblică a omenirii, care a devenit și punctul central al Evangheliei este ceea ce creștinii comemorează an de an la sărbătoarea paștelor – moartea ispășitoare și învierea glorioasă a Domnului nostru Isus Hristos.

Înțelegerea mai bună a expresiilor și cuvintelor cheie folosite privitor la moartea și învierea Domnului Isus va face mai vie în amintirea noastră opera de salvare centralizată în evenimentele paștelor.

PAȘTELE vine de la cuvântul evreiesc “Pesah” care înseamnă “a trecut pe lângă” în sensul de a ocoli, a scuti, referindu-se la faptul că atunci când Dumnezeu a venit cu judecata asupra Egiptului și a lovit cu moartea pe toți întâi născuții ai Egiptului a trecut pe lângă ușile stropite cu sângele mielului unde locuiau familiile evreiești, semn prin care au fost scutite de urgia nimicitoare (Exod 12:1-28). Drept urmare, evreii au putut sărbători în pace casele lor,

evenimentul mult așteptat de secole al ieșirii din robia egipteană mâncând mielul de paște. Încă de atunci cu cuvântul “paște” evreii au numit atât sărbătoarea ieșirii lor din Egipt cât și masa comemorativă anuală ce constă din mâncarea mielului de paște după porunca Domnului. Paștele a însemnat scutire, eliberare și sărbătoare.

Creștinii evrei din biserica primară au continuat să sărbătorească Paștele înțelegându-L pe Domnul Isus Hristos, potrivit Scripturilor, ca adevăratul miel de paște ceea ce în limba greacă a fost exprimat prin cuvântul “pascha” (1 Cor. 5:7). De aici și numele cele mai însemnate sărbători creștine în care se comemorează moartea și învierea Domnului nostru Isus Hristos.

ZIUA DE PAȘTE este ziua în care se comemorează faptul că Domnul Isus a frânt boldul morții și înviind a ieșit afară din mormânt, aducând cu sine învierea și nemurirea pentru toți cei ce cred în El și este așezată astfel piatra de temelie a credinței creștine (Matei 28:1).

În ce privește ziua în care să se sărbătorească marea aniversare s-au iscat discuții încă de la primele începuturi. Creștinii evrei au fixat sărbătoarea Paștelor odată cu timpul paștelor iudaice. Potrivit cu lunile calendarului iudaic sărbătoarea Paștelor începe în seara celei de a 14-a zi a lunii Nisan, prima lună a anului

religios iudaic, fără a ține cont tocmai de ziua săptămânală pentru a fixa ziua de Paște identificând ziua învierii cu ziua dintâi a săptămânii potrivit Scripturilor (Matei 28:1, Marcu 16:2 etc), fără a ține cont cu strictețe de data lunară când potrivit această zi.

La scurtă vreme Biserica creștină a adoptat această poziție în general întucât există copleșitoare mărturie atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament privind rânduiala divină în stabilirea zilei învierii în ziua dintâi a săptămânii.

În noul Testament mărturiile așezările providențiale a zilei întâi a săptămânii ziua Învierii Domnului Isus ca zi de sărbătoare săptămânală sunt de-a dreptul abundente și copleșitoare. Domnul Isus a înviat în ziua întâi a săptămânii (Matei 28:1, Marcu 16:1-2, Luca 24:1, Ioan 20:1). În aceeași zi Cel Înviat s-a arătat Mariei Magdalena (Ioan 20:1-12), lui Petru (Luca 24:34), apostolilor (Ioan 20:10-20 etc). Apoi în următoarea întâia zi s-a arătat lui Toma; apoi la cincizeci de zile în aceeași zi întâi a săptămânii a avut loc pogorârea Duhului Sfânt. Așadar nu este la întâmplare faptul că încă pe vremea postolilor creștinii au început să se adune pentru închinăciune și pentru a lua Cina Domnului în ziua dintâi a săptămânii. (Fapte 20:8, 2Cor. 16:2) pe care curând au început să o numească "ziua Domnului", Dominis Dei, Duminica (Apocalipsa 1:10).

În ce privește data sărbătorii Paștelor în cursul anului au fost de asemenea multe divergențe. După mai multe discuții s-a stabilit ca ziua de Paște să fie duminica ce urmează, ziua de 14 Nisan care este timpul sau după echinocțiul de primăvară în 21 martie.

Alte dificultăți au apărut după 1582 când calendarul iulian a fost reformat prin calendarul gregorian.

Întrucât Biserica de Răsărit a avut probleme în acceptarea calendarului gregorian s-a ajuns ca între data sărbătorii Paștelor după stilul Bisericii de răsărit și între data sărbătorii Paștelor după stilul Bisericii de Apus să fie o diferență de câteva zile, date care se apropie și se îndepărtează cu mersul anilor, iar uneori ajunge să coincidă.

Ca și credincioși bapțiști noi nu suntem legați de o dată sau de alta ci mai mult de faptul în sine. Având în vedere implicațiile sociale s-a ajuns ca în bisericile noastre să se serbeze Paștele împreună cu cei din biserica răsăriteană sau apuseană, depinzând de familia sau naționalitatea din care provin membrii bisericii. Bisericile maghiare și germane sărbătoresc potrivit cu stilul apusean, iar cele românești potrivit cu cel răsăritean. O binecuvântare în plus este faptul că bisericile mixte sărbătoresc de două ori.

Avându-L pe Hristos cel viu, Paștele noastre, creștinii experimentează o neîntreruptă sărbătoare. Sărbătorim învierea în fiecare duminică și ne bucurăm mult de sărbătoarea anuală a Paștelor.

“Am vorbit cu El acum o oră”

Un grup de profesori de la o universitate discutau într-o pauză de prânz despre învierea Domnului Isus. Era în preajma sărbătorilor de Paște, și subiectul s-a aprins foarte ușor. Unii erau acolo atei, și au spus de la început că pentru ei învierea este doar o fabulă din antichitate, ceva rămas din mitologie. Un altul a continuat însă cu o întrebare: “Dar ce ne facem dacă totuși există înviere, și după ce murim, avem surpriza să ne întâlnim cu Dumnezeu?”

Au sărit imediat ceilalți cu argumentele lor în legătură cu imposibilitatea învierii, și aveau gata ideile de atac împotriva învierii Domnului Isus și împotriva învierii de apoi. Iar alții au râs doar spunând: “Fleacuri. Aici e totul. Să am un salariu bun, o masă bogată, și sunt mulțumit. După ce mor, nu mă interesează...”

Între ei era un profesor tăcut, care îi asculta zâmbind. Ceilalți știau că este credincios, și multe din cele spuse erau tocmai ca să-l irite, să-l agite. Până la urmă s-au întors spre el și l-au întrebat ce părere are?

Le-a răspuns calm: ”Și eu sunt tot atât de sigur ca și voi, dar cu o singură diferență. Eu sunt sigur că Isus Hristos a înviat din morți, și că este viu. Sunt multe argumentele mele în privința aceasta, dar vă spun doar unul: **Am vorbit cu El acum o oră.**”

Dacă desăvârșitul Creator a ales să atingă cu puterea Învierii Lui inima bobului rece și neânsuflețit de grâu și-l face capabil să străbată victorios zidurile închisorii lui de pământ, oare va neglija El sufletul omului, care a fost făcut “după chipul și asemănarea Sa”?

- 7 reguli de iertare -

1. Nu poți să ierți ceea ce nu ți s-a greșit ție.

Doar partea vătămată are dreptul moral să ierte. Autoritatea publică este datoră să pedepsească. Numai cel căruia “i se datorează” poate să anuleze “datoria”.

2. Iertarea costă.

Când ceri iertare, asumă-ți consecințele greșelilor tale. Când acorzi iertare, fii gata să-ți asumi, împreună cu celălalt, consecințele greșelilor lui.

3. Iertarea “prin reprezentare” funcționează doar în privința costurilor.

Un părinte nu poate să acorde iertare, în numele copilului său. El poate să acorde iertare doar în ce privește durerea suferită personal.

Dar un părinte poate cere iertare în numele copilului său, dacă e gata să suporte toate consecințele faptelor acestuia.

4. În general, cererea de iertare se face public, iar acordarea iertării se face discret.

Când ceri iertare cuiva (indiferent dacă ți se vor primi sau nu scuzele), dacă este vorba de un prejudiciu public, cererea de iertare trebuie să fie tot publică. Este un act de reparație: i-ai “furat” din prestigiu, trebuie să i-l dai înapoi.

Când acorzi iertare cuiva (indiferent dacă ți-o cere sau nu), să nu o faci public. Pentru tine este o eliberare de resentimente (nu faci ulcer!), iar pentru celălalt este o ușă deschisă reconcilierii.

5. Iertarea este bine să fie cerută, respectiv acordată, imediat și la obiect!

Argumentările care apar cu aceste ocazii, de ambele părți, nu sunt totdeauna inutile sau dăunătoare, căci ele pot ajuta părțile să conștientizeze care este, de fapt, miezul problemei, prejudiciul real.

Domnul Isus ne învață în Rugăciunea Domnească că:

6. Iertarea se dă cu simț de răspundere, ca unii care știm ca avem și noi, la rândul nostru, nevoie de iertarea lui Dumnezeu;

7. Iertarea se cere cu încredere, ca unii care știm că și cel căruia îi cerem iertarea are nevoie de iertarea aceluiași Dumnezeu, care este plin de îndurare.

Anca Șerban

Pofta buna !

Cozonac nefrământat

Ingrediente: 8 ouă; 1 kg făină; 50 gr dojdie; 300 gr zahăr; ½ l lapte; 2 plicuri zahăr vanilat; 250 gr unt; 1 praf de sare; coaja de la o lămâie.

Mod de preparare : Făina se cerne și se amestecă în ea drojdia. Se separă ouăle: cinci albușuri se pun deoparte;

opt gălbenușuri și trei albușuri se bat bine cu sare. Zahărul se dizolvă în lapte și apoi se adaugă în lapte gălbenușurile bătute cu cele trei albușuri, coaja de lămâie, zahărul vanilat și totul se amestecă cu făina amestecată cu drojdie până devine un aluat consistent. Când aluatul a devenit omogen, se amestecă cu mâna de jos către suprafață; se pune treptat în aluat untul tăiat și care a fost bine frecat de rece ca să nu conțină apă și se încorporează bine untul. Se lasă la cald ca să crească 1-2 ore.

Albușurile puse deoparte se bat spumă tare cu un praf de sare și cu 500 gr zahăr adăugat treptat și apoi se adaugă 300 gr nucă măcinată și se amestecă. Se împarte coca crescută în două, se întinde, se așează pe ea nuca măcinată și se rulează. Se ung 2 forme cu unt, se așează cozonacii în ele și se lasă să crească jumătate de oră. Se pun în cuptorul încălzit, la foc potrivit și se lasă 30 minute să se coacă. Nu se deschide cuptorul în timpul coptului.

Miel cu tarhon și lămâie

Ingrediente: Pulpă de miel, ceapă verde, usturoi verde, ulei de măsline, măsline negre, 2 lămâi, tarhon, smântână, 2 ouă

Mod de preparare: Se curăță și se spală bine carnea de miel, se taie cubulețe, se călește împreună cu ceapa verde și usturoiul. Se adaugă apa încălzită în prealabil și se lasă să fiarbă la foc scăzut. După ce apa a scăzut astfel încât să rămână puțin sos (dar să acopere carnea) se adaugă tarhonul tăiat mărunt. Se pune la cuptor. Când carnea este aproape gata se adaugă ouăle bătute și se mai lasă aproximativ 3 minute. Friptura se servește ornată cu felii mari de lămâie și stropită cu smântână.

Tort de Alsacia

Ingrediente: 80 gr unt, 80 gr zahăr, 1 ou, 200 gr făină, 1 zahăr vanilat, 1 linguriță praf de copt.

Pentru umplutură: 100 gr unt, 100 gr zahăr, 3 ouă, 30 gr migdale (nuci, alune) măcinate, 1 lingură de coji de lămâie confiată tăiate mărunt, 60 g. făină, 1 linguriță praf de copt.

Glazura: 100 gr zahăr pudră (vanilat), 1 lingură esență cireșe, 2 linguri de apă

Mod de preparare: Din unt, zahăr, ou, făină și praf de copt se prepară un aluat care se păstrează la rece o oră. Untul, zahărul și gălbenușurile se freacă spumos. Se adaugă migdalele, cojile de lămâie, făina și praful de copt, amestecându-se bine. La sfârșit se încorporează albușurile bătute spumă tare și amestecate cu puțin zahăr. Aluatul întins, se așează într-o formă de tort, cu grijă ca să fie ridicat pe marginile formei. Deasupra se întinde umplutura și se coace la foc potrivit timp de o oră. Când prăjitura este coaptă și încă caldă, se unge deasupra cu glazură preparată din zahăr pudră, frecat cu esență de cireșe și apă.

- Puiul băgat la cuptor nu se pune, așa cum se face, cu copanele în sus. Așezați-l pe o parte și, când e gata, răsturnați-l invers;
- Maioneza devine mai spumoasă dacă atunci când este gata o combinați cu o lingura de apa rece;
- Inainte de a da la cuptor o prăjitură în care ați folosit mere rase ungeți-o cu un amestec făcut din puțin unt, scorțișoară și zahăr. Gustul deosebit de bun va fi evident.
- Atunci când amestecați oul cu zahăr, fie că este de vorba de albușuri sau gălbenușuri, turnarea zaharului în ou se va face cât mai treptat;
- La prepararea unei prăjituri în formă, dacă aceasta are în compoziție fructe, se va avea grijă ca aceasta să nu se rupă, lăsându-se să se răcească în formă proprie.█

- La amestecarea zahărului cu untul se va considera că acesta este complet numai atunci când granulele de zahăr se vor fi topit complet.

Salutăm surorile născute în luna

Aprilie

cu **Psalmul 56:3-4**

„Oridecâteori mă tem, eu mă încred în Tine. Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?”

La mulți ani!

Pară Înviere n-ar fi fost înfrântă moartea; și viața ar fi fost doar o frântură de timp, cu goana noastră ne bună după desertăciunea de pe pământ... Și totuși ar fi fost doar un vis, o speranță deșartă în ceva ce nu s-ar fi prelungit în eternitate; și n-ar fi existat "lumea cealaltă" și am fi dispărut, morți în ale noastre păcate... De n-ar fi înviat Mântuitorul, n-am fi nițeles de ce ne-a lăsat o speranță și nouă, când a declarat cu autoritatea Lui Divină: "Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi" (Ioan 11:25). De n-ar fi fost Învierea și înfrângerea morții, nu s-ar fi deschis porțile Împărăției lui Dumnezeu pentru oricine are credința salvatoare în Cel Înviat din morți...; dar - cu bucuria mântuirii în inima noastră - declarăm, din tot sufletul, adevărul etern și minunat ce ne aduce speranța vieții eterne: **CRISTOS A ÎNVIAT DIN MOARTE!**... cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le...

Învierea Domnului Isus revărsă în inimile credincioșilor balsamul bucuriei sfinte că viața a învins moartea, că binele a triumfat asupra răului, adevărul asupra minciunii, că dragostea lui Dumnezeu ne-a cuprins în candaoarea divină și ne-a legat prin firele de lumină cu sursa divină.

De acum, nu trebuie să ne mai simțim singuri, căci avem la Cine apela, la Cine ne ruga, cu Cine conversa și în Cine să ne încredem. Să nu uităm că Învierea Domnului Isus este sursa fericirii noastre. De aceea, să ne bucurăm, la această sărbătoare, cu mic, cu mare!

Cristos a Inviat!